

Hendrik Andriessen als leermeester

Als men, nog studerende, bewondering heeft voor persoon en werk van een gevestigde, ervaren vakman, dan zal men graag na de schoolstudietijd bij zo iemand verder 'in de leer gaan'. Betreft het een instrumentaal vak als bijvoorbeeld piano- of vioolspelen, dan kan vrij nauwkeurig omschreven worden welke ambachtelijke kanten door de gekozen docent aangeleerd, verbeterd, uitgediept zijn. De docent zal een leerling echter nooit nauwkeurig kunnen aanleren hoe hij 'mooi' moet spelen. Als de muzikaliteit-van-binnen-uit in aanleg niet aanwezig is, zullen instrumentale lessen alleen resulteren in perfectionering van de speeltechniek.

Bij zoiets ongrijpbaars als het componeren liggen de zaken nog veel gecompliceerder. Waarom gaat een jong musicus die meent te kunnen componeren dan toch bij een ervaren vakman 'in de leer'? Zeker niet om zich op een bepaald tijdstip afgestudeerd componist te kunnen noemen. Hij wil zich in de werkgesprekken verder bekwamen in technische zaken als instrumentatie, vormbeheersing etc. Nog meer wil hij, gegrepen door de muziktaal van zijn leermeester, zich verdiepen in het 'hoe' en vooral het 'waarom' van het oeuvre van zijn docent. Hij wil, zijn eigen probeersels voorleggend, zowel bemoedigd als bekritiseerd worden; hij zoekt houvast, hij hoopt dat toch minstens enkele van zijn eigen twijfels weggepraat of toch minstens opgehelderd kunnen worden.

Welnu, om genoemde en nog veel meer om deze niet onder woorden te brengen zaken, was Hendrik Andriessen een ideale leermeester. In de nooit kwetsende kritische opmerkingen klonken de verhoopte bemoedigingen door. Ieder werkgesprek wierp zijn vruchten af bij het schaven en vijlen aan eigen probeersels.

Kortom: de aimabele mens Andriessen was een even aimabel leermeester.

Herman Strategier